У правилі математичнім світа
за дужки викинена невідома,
незнаний косинус днів наших літа.

В далекій подорожі, навіть вдома
дарма шукати слів її німих.
Коли здається: пустку переміг,
приходить тиха, наче ніч, утома.
Усміхнені, штудерні тріолети,
мов лід холодні, кажуть нам даремно,
вмовляють, що любов це річ неземна.
О, де ти є, незнана, о, де є ти?

Чи кинув хто на тебе анафему?
А може, винайшли тебе поети,
щоб до згучних сонетів мати тему.